

SARA REIS

LA MEDICACIÓ M'IMPEDIA SOMIAR amb res i, tot i això, el dia que la Marina va desaparèixer vaig despertar-me amb el record d'un cos suspès en l'aire. No sabia dir si el subjectava jo o no, però, per primera vegada en molts mesos, el pes del cos somiat tornava amb mi des del forat químic. Soc coixa. Cada matí eren les mateixes paraules, emergien des del fons del meu crani com si fossin una respiració profunda, unes paraules buides i alhora tranquil·litzadores perquè, durant aquells instants, encara no significaven res. Després, sí. Sonava el despertador, em llevava del llit i el meu maluc s'enfonsava lleugerament, em dutxava, em vestia i encenia la ràdio per escoltar el primer informatiu.

El cel d'aquell matí tenia la textura del paper de vàter quan es xopa, això ho recordo bé, les gotes escombraven finestra avall i formaven tolls a la vorera de sota. El pis encara em desconcertava, a estones em semblava massa gran, altres massa petit, em sentia com una cega a la qual han trasplantat de test. Dos locutors anunciaven de nou la inauguració del 8 de novembre, una retrospectiva en record dels trenta anys dels aiguats. Sempre m'han anat grans, les efemèrides. Prefereixo les gotes d'aigua, exemptes de temps. Un únic intent, una caiguda, una eternitat. Sense repeticions ni aniversaris, il·leses, naturalment coixes, oi que sí? S'estava fent tard i m'esperaven a la Batllia. Un tràmit i ja està, em repetia jo. Firmar l'últim

paper, el divorci, per fi. El cafè estava fred, vaig recollir la carpeta, vaig posar-me l'abric i, abans de marxar, vaig tornar enrere per endur-me un vàlium. En sortir del pis ja caminava dreta, forçava l'esquena i repartia el pes per evitar que el maluc esquerre em quedés enrere.

BERNAT BLANCO

NO SÉ PER ON COMENÇAR. Abans que desaparegués la Marina, la gent parlava de mi com una persona ferma, severa. Aquells dies no parava de ploure, però els adolescents, en lloc d'utilitzar el paraigua, preferien encaputxar-se. Quina moda més absurda, pensava. A primera hora deixava en Jan a l'Institut de la Margineda i aleshores topava amb totes aquelles caputxes envaint la carretera, un ramat de cons inútils. Tira, hòstia, recordo que vaig dir. L'autobús escolar s'havia aturat a mitja rotonda i la massa d'adolescents ho empantanava tot. En Jan em va dir que preferia baixar allà, però jo vaig insistir per deixar-lo a la porta.

—Que no —em va dir ell.

I va sortir del cotxe.

—Es pot saber què et passa, ara?

No s'atrevia a mirar-me i començava a estar-ne fart. En Jan també s'havia posat la caputxa, un impermeable blanc que calia jubilar perquè començava a destenyir. Vaig preguntar-li si duia l'entrepà, què més ens podíem dir? En Claudi, el seu amic, l'estava esperant a l'altra vorera. Necessito un cap de setmana llarg, rumiava jo, i el conductor de darrere em va fotre una botzinada perquè apartés el cotxe. Dos dies de platja, em repetia, un cap de setmana assegut al port i mirant els vaixells. Feia setmanes que tafanejava uns cursets de vela

per l'estiu, inclús havia començat a estudiar. El conductor va botzinar-me de nou.

El següent que recordo és aturar-me a la sortida de la Margineda, just abans d'incorporar-me a la carretera general. Estava allà, sota la pluja. La Marina feia tard, però caminava sense pressa. No duia ni caputxa ni paraigua, vaig saludar-la amb la mà i ella va fingir que no em veia. Va ser l'últim cop que la vaig veure.

ENZO SOLÀ

VA DESAPAREIXER LA NIT DEL 31 D'OCTUBRE, la vigília de Tots Sants. La pluja s'havia aturat durant la tarda i el cel feia panxa, eviscerat en un sol punt per on degotava el capvespre. Jo destriava tòpics per dos paràgrafs del catàleg dels aiguats, em calia donar-los alguna volta, ser una mica més original. Era un encàrrec d'en Ramon, el cap de patrimoni cultural, i començava amb un preàmbul sobre els calendaris pagans, sobre el final de l'època assolellada que precedia la celebració de Tots Sants. Els cristians s'havien apoderat d'aquesta tradició i, amb el pas dels segles, havien aconseguit capgirar la noció pagana del temps. Els grecs, per exemple, veien la divinitat en l'efímer, en allò tancat i perfecte. El culte cristià, per contra, aspirava a l'eternitat, a un temps sense temps o, el que és el mateix, a un buit on el buit deixa de ser-ho.

—Nen, mira on camines, que et fotràs de lloros.

Els divendres pujava a prendre un cafè amb el meu tiet i, en acabar, l'acompanyava fins al cotxe. Aquella tarda, en Gabriel encara no utilitzava el bastó i jo carregava el ram de clavells que havíem comprat per a l'endemà.

—Mira aquells marrecs, disfressats de morts —em va dir.

—No són morts, són zombis.

—Això és Andorra, no Wisconsin.

La parella de nens ens saludaven enfilats a la reixa del cementiri d'Ordino. Per mi continuava sent un territori estrany, de fet, encara ara em costa imaginar que el meu pare sigui enterrat allà. La pluja va arrencar de nou, convertida en projectils minsos que ressonaven contra els pètals. El meu tiet, que també mirava el cementiri, em va preguntar si em passava alguna cosa.

Hores després, continuava inquiet. Tornava a llegir els paràgrafs del catàleg sense entendre res, afegia i treia adjectius a les palpentes. Havíem quedat de veure'ns amb la Marina, però no m'havia dit res més i ja era força tard. Quan me'n vaig adonar ja li estava trucant, va ser un d'aquells trànsits estranys i tan comuns en la vida de qualsevol: una finestra de realitat que s'obre de sobte i tu encara no saps ni per què ni cap a on.

—Enzo...! —em va cridar.

—Què passa?

Les paraules van rebotar dins de l'altaveu, superposant-se. No vaig pensar que fos greu, de fet, no vaig pensar en res. Em va semblar sentir la fressa d'unes mans i, tot seguit, va arribar el crit. Un bram humà, únic. Patètic.

—Marina?

La trucada s'havia penjat.

SARA REIS

VAIG INVOLUCRAR-ME EN LA DESAPARICIÓ de la Marina per simple casualitat. La feina de policia sol ser força avorrida, amb més paperassa que misteris. M'havien renovat el càrrec d'inspectora en tornar de la baixa, però les coses no anaven gaire bé. El meu despatx em semblava massa blanc i, com més tard es feia, més blanc em semblava. Conservava el vàlïum a la butxaca, m'agradava tocar-lo amb la punta dels dits i després tancar-lo dintre el puny. M'imaginava que aquella pastilla era un formiguer secret, que els insectes en sortien a poc a poc i em baixaven fins al maluc, completant-lo i posant-lo en moviment sense que jo hagués de fer res. Necessito un cafè. Crec que la cosa va reduir-se a això, a aquest pensament. El Gaia estava davant de l'ascensor, xerrava amb dos companys de trànsit. Vaig preferir baixar a peu.

El cafè estava aigualit. Intentava assecar els esquitxos de la tassa quan vaig veure entrar l'Enzo.

—He trucat fa una estona —vaig sentir que deïa—. La meva cosina no ha tornat a casa, li ha passat alguna cosa.

S'aixecava sobre la punta dels peus i tornava a lloc, era una espècie de tic. L'agent de recepció va informar-lo sobre el protocol i les hores necessàries abans d'interposar una denúncia per desaparició. L'Enzo s'entrebancava amb les paraules i gesticulava indecís, el seu pit pujava amunt i avall, sense sincronia amb els peus. En acabat va fer un gest estrany d'escombrar amb

el braç, més aviat infantil, i va ser aleshores que els seus ulls van topar amb els meus.

—Què li passa?

L'Enzo va repetir-me el que ja havia sentit i l'agent de recepció, irritat, va interrompre'l per dirigir-se a mi.

—Inspectora Reis, segons el protocol...

—Ja me'l conec, el protocol.

De seguida vaig abaixar el cap, conscient que l'últim que necessitava era un nou enfrontament. Per què fem les coses que fem? Segur que els motius són infinits, és a dir, indiferents. Les accions, en canvi, són calcades les unes de les altres. Un cop has fet una cosa, no costa gens repetir-la, es converteix en una manera de ser, oi que sí? Igual que l'Enzo, per exemple, que de seguida va arrencar a parlar de nou, mentre que jo, no sé per què, tornava a pensar en les formigues; el cos anellat com tres mandonguilles, dues antenes, sis potes, les mandíbules minúscules i fortes...

—Vingui amb mi —li vaig dir.

Recordo que, mentre pujàvem amb l'ascensor, vaig començar a preguntar-me què coi estava fent. L'agent tenia raó, tot plegat semblava una estupidesa. Li prendré declaració, pensava, el tranquil·litzaré i prou. Les formigues em ballaven davant dels ulls, caminaven en cercles concèntrics entorn de les meves conques.

L'inspector Gaia ens estava esperant, crec que aquest va ser el puntal definitiu.

—Hòstia, Reis, es pot saber què fas? —em va dir—. Acaben de trucar de recepció, han vingut dos pares histèrics buscant una nena.

—Els he trucat jo —va intervenir l'Enzo—. Són els pares de la Marina. Estan preocupats. M'ha trucat, i jo...

El Gaia no va sortir d'enmig, vaig haver de forçar el cos per intentar driblar-lo. El maluc em va fallar i vaig recolzar-me

Aquesta obra ha estat guardonada amb el Premi Fiter i Rossell de novel·la, atorgat a la XLVI edició de la Nit Literària Andorrana, 2024, i dotat pel Govern d'Andorra. Els membres del jurat han estat: Anna Martí, Andrés Luengo i Noemí Rodríguez.

© del text: Nil Forcada Vives, 2025

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2025

Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: abril de 2025

ISBN: 978-84-1303-641-0

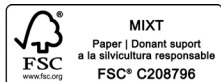
DL: L 274-2025

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L

www.bobala.cat

— imprès a **lleida** —

Paper certificat pel Forest Stewardship Council®

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.